

Mænd i dametøj

- hvad går det egentlig ud på?

Transvestitforeningen i Danmark

Mænd i dametøj

- hvad går det egentlig ud på ?

Kære læser

I vores medlemsblad er det naturligvis for det meste Foreningen TID's medlemmer der kommer til orde.

I dette temanummer, som vi udgiver i anledningen af Kulturnat 2000, har vi også bedt folk uden for foreningen om at skrive om deres syn på transvestitter og transvestisme

En række personer med vidt forskellige forudsætninger og baggrund har taget udfordringen op. Det synes vi, der er kommet nogle spændende artikler ud af og vi ønsker god fornøjelse med læsningen

Arbejdsgruppen Kulturnat 2000

Rebecca Holm, Michelle Fridan, Solveig Lerche & Susanne Thomsen

Ansvarshavende redaktør

Rebecca Holm

Layout & tilrettelæggelse

Kurt Overaa, Rebecca Holm

Fotograf

Niels Møller

Repro og tryk

Dansk Tidsskriftryk

Gengivelse

Artikler og billeder må ikke eftertrykkes uden skriftlig tilladelse fra TiD

Udgiver

Transvestitforeningen i Danmark (TiD)

Birkhøjterrasserne 405 C

3520 Farum

Kontakttelefon 70 22 99 77 (alle ugens dage)

Hjemmeside www.danbbs.dk/~tid

E-mail adresse tid@mail.danbbs.dk

Transvestitforeningen i Danmark (TID)

Transvestitforeningen i Danmark (TID) blev stiftet den 30. maj 1994, som en landsdækkende forening for alle med tilknytning til, eller interesse for, transvestisme af enhver art og observans. Foreningen tæller i dag omkring 160 aktive medlemmer. Blandt medlemmerne er der til vores store glæde også et stort antal hustruer og samlevende.

Foreningen ser det som sin fornemste pligt at udbrede kendskabet til transvestisme set ud fra vor synsvinkel. Vi opfatter det at være transvestit som noget meget positivt. Det vi gør, er jo at nedbryde grænserne kønnene imellem, altså ser på det samfund der omgiver os med lidt andre øjne. Ved at stå frem og være ærlige om hvem og hvad vi er; leve vort liv i fuld overbevisning om at det er vores inderste sjæl der kommer til udtryk, mener vi at vi vil få omgivelsernes accept og respekt.

Vi mødes i foreningen to gange om måneden i hyggeligt fællesskab. Vi har tit og ofte ting på programmet som har vores specielle interesse. Vi inviterer f.eks. tøjfirmaer, parykforretninger og make-up konsulenter som kommer og viser os sæsonens spændende nyheder, og fra tid til anden inviterer vi også aktuelle personer til at komme og holde foredrag om et emne der har særlig relation til os og den måde vi har valgt at leve vores liv på.

En forening uden fester duer ikke, så derfor arrangerer vi i gennemsnit fire store fester om året. Det giver os en vidunderlig mulighed for at folde os ud i flot og festligt selskabstøj. Vi har nemlig bestemt os for at det skal være sjovt at være transvestit.

Vi udgiver medlemsbladet **TiD's** som udkommer fire gange årligt. Bladet er som regel på omkring 80 sider og rummer en masse vidtfavnende og spændende artikler og relevante annoncer.

Vi er på internettet med hjemmeside adressen: www.danbbs.dk/~tid Her finder du adresserne på foreningen, redaktionen og bestyrelsen. Der er også et væld af oplysninger, for såvel transvestitter, og for dem der gerne vil vide noget mere om vores spændende verden. Alle er velkomne til at besøge os, både på hjemmesiden og i foreningen som også har tlf. 70 22 99 77.

TID er foreningen hvor man hygger sig, udveksler erfaringer og har det sjovt sammen. Frem for alt er det stedet hvor du kan folde hele din personlighed ud og være dig selv!

Med venlig hilsen
Transvestitforeningen i Danmark (TID)
Solveig Lerche

Da Mads blev til Mette

En rigtig god ven er én som man kan tale om alt med. Grine, pjatte, diskutere og tale alvorligt med – og gerne det hele på samme aften. Sådan en ven var Mads.

En aften hvor vi havde hygget os med en god middag endte vi foran fjernsynet med et glas rødvin. Mads zappede lidt mens jeg lavede kaffe og på en tilfældig kanal tonede nogle amerikanske transvestitter frem.

"Synes du" spurgte Mads stille uden at få øjenkontakt, "at det dér er ulækkert?"

"Hvis du med "det dér" mener "dem dér" grinede jeg "så klart nej! Hvorfor skulle de være ulækre?"

Mads trak på skuldrene. "Nå men, så... ja, altså... mange synes jo det er underligt... og øhm..."

Mads gik helt i stå og jeg skænkede en kop kaffe. Noget var under opsejling, det kunne jeg mærke.

"Hvis jeg nu trak i en kjole..." sagde Mads, stadig uden at få øjenkontakt, "så ville du vel ikke være venner mere.... vel?"

"Så du mener du kunne slippe for mig SA let?" pjattede jeg. "Nej, hvis du ville i en kjole, så ville jeg insistere på at hjælpe dig! Guderne må vide hvad du ellers ville vælge!"

Mads kiggede på mig med et nervøst blik og sagde: "Jeg har kun prøvet at have mascara på én gang... Jeg stak mig i øjet med den der børste og endte med at ligne Alice Cooper!"

"Jamen Alice dog!" sagde jeg og drak af min kaffe. "Det må vi gøre noget ved. Det med mascaraen handler bare om øvelse... og jeg skal nok lære dig det. Nu finder jeg lige et spejl og min makeup."

"NU?" udbrød Mads forskrækket.

"Ja hvorfor ikke?" sagde jeg (allerede i fuld gang med at sætte spejl og makeup frem) "Du lærer det hurtigt."

Vi endte med at sidde i 3 timer og lægge makeup, prøve neglelak og få styr på den genstridige mascarabørste. Da Mads gik hjem efter at have prøvet en "full face" aftenmakeup, så han helt svimmel ud. Næste morgen ringede han og spurgte om vi kunne tage ind på Strøget med det samme og få købt alle fornødenheder ind. "Jeg har overhovedet ikke sovet!" sagde han. "Jeg føler mig nærmest nøgen uden min bedre halvdel. Jeg må og skal have makeup NU. Er du klar over hvordan det er at se sig i spejlet uden makeup?"

"Ja..." gabte jeg. "Jeg prøver at komme mig over chokket hver morgen. Nå, men vi kan godt mødes derinde. Men hvis vi ikke finder en café først og får en kop kaffe, så garanterer jeg ikke for min makeup rådgivning!"

Så tilbragte vi (igen) 3 timer på at få købt dagcremer, pudder (i 4 toner), øjen-skygge, læbestift, neglelak og... ja, der var næsten ikke et beauty-product der ikke blev købt i mindst ét eksemplar! De næste par dage kom Mads og fik "privatundervisning" i makeuppens svære kunst og så gik han hjem og øvede sig.

Efter en uge inviterede han mig over og modtog mig i "fuld krigsmaling".

"Flot!" sagde jeg lidt stolt. "Så er Alice Cooper for alvor manet i jorden."

Mads smilte og nikkede. "Ja, nu har jeg fået styr på det. Men... nu hvor jeg er nået så langt... så synes jeg virkelig jeg mangler tøjet. En eller anden flot kjole eller... ja, bare et eller andet så det ligesom passede sammen."

Og jeg forstod ham. Det flotte, feminine ansigt jeg så nu, fortjente en lækker kjole, et par nylonstrømper og et par højhælede sko. Vi fik det da også købt i løbet af de næste dage. Mads prøvede det hele selv et par gange først, for som han sagde "lige at lære at gå på styler" og så kom han hen til mig med det hele, klar til den store Premiere Aften.

Vi lagde makeup i fællesskab, pjattede og snakkede og gik så hver til sit og klædte om. Da vi mødtes i køkkenet var vi helt vilde af glæde. Jeg havde købt en ny kjole Mads ikke havde set før, og Mads så intet mindre end brandgodt ud.

"Værsgo' at møde Mette" sagde Mads (tydeligt stolt) "Men jeg nejjer ikke... Stylerne er ikke helt pålidelige endnu!"

"Det bliver de aldrig helt!" grinte jeg. "Alle riste, brosten og den slags er rene dødsfælder. Men WAUV hvor ser du bare godt ud, Mette!"

Vi havde aftalt at holde Premiere Aften på en lille café i nærheden og rystende af nervøsitet tog Mette sine første skridt ud i den virkelige verden. Det tog mig et kvarter at fa trukket og slæbt Mette med ind på caféen, men da vi havde fået sat os ved et bord og var blevet udstyret med to farvestrålende cocktails så Mette langt mere lyst på tilværelsen. Ikke en eneste anden cafégæst stirrede på os og parret ved bordet ved siden af smilede endda bare til os da vi skålede i vores (meget!) farvestrålende drinks. Vi blev simpelthen siddende og snakke-
de til vi blev smidt ud!

Da vi gik hjem, havde jeg en dejlig, varm fornemmelse af ikke at have mistet en ven, men faet en veninde.

FRIHED til at vælge

"En mand i kvindetøj er latterlig, grotesk, et ynkeligt syn..." er indledningsordenen til en anden artikel om emnet: mænd-i-kvindetøj, som jeg tidligere har skrevet. Udsagnet er måske selv grotesk, og, bortset fra enkelte tilfælde, et udtryk for et indskrænket, snæversynet, konventionelt, modepræget, provinsielt syn på hvordan man(d) må klæde sig. Sætningen er et udtryk for vanetænkning: går nogle mænd i kvindetøj fordi de vil være som kvinder? Eller kan de bare lide at gå klædt som de selv har lyst? De foretrækker måske den frihed kvinder har til vælge og vrage?

Fordommen baserer sig på en kliche, en simpel forenkling af et ret kompliceret fænomen, som findes overalt i verden og ikke alene her i den vestlige verden. Man ser for sig en stor bredskuldret mand med en næse som den generte Cyrano de Bergerac og en skægvækst som en ung machomodel. Han er konservativt klædt med cardigan, plisseret nederdel og størrelse 47 i sko – sandelig en typisk kvinde, som ingen lægger mærke til i mængden! Han er i hvert fald: A big, big girl in a big, big world. En Brian Nielsen i skørter! Det er svært at ligne en kvinde, for ikke at sige, være en. En dragqueen er en entertainer, en professionel, der har midlerne og erfaringen til rådighed; en Tootsie eller Mrs. Doubtfire havde eksperter til at sminke og iklæde dem, foruden fremragende skuespillere til at fylde rollen.

Spørgsmålet er: Behøver man at ligne en kvinde for at ønske at klæde sig i kvindetøj. Skal man absolut prøve at "finde sin indre kvinde", "udtrykke sin kvindelighed" – disse tvivlsomme størrelser.

Dennis Rodman, amerikansk baseballspiller, går i kvindetøj, når det passer ham. Han er et godt stykke over 2 meter høj, ligner på ingen måde en Naomi Campbell, men forlanger at have den frihed til at gå klædt som HAN vil og ikke som andre forventer: frihed til at vælge selv. (TV 3 d. 31 juli 2000, Ruby Wax).

Rodman er millionær med stjernestatus i U.S.A., så med hans penge og prestige kan han tillade sig mangt og meget, som er forment mere almindelige dødelige. Jeg kan se for mig: Brian Nielsen på vej ind i ringen iklædt en yndig, blomstret sommerkjole, som han krænger af sig inden han slår sin modstander til

plukfisk. Alt folket ville juble! Vanetænkning gælder ikke her, fordi popularitet, penge og prestige udvider grænserne for, hvad man kan tillade sig.

Hvem husker ikke Simon Spies? Nok var der rimpede munde og sure opstød, men hvad hjalp det mod hans penge, popularitet og komplet ligegyldighed over for, hvad andre tænkte?

"Du må ikke tro, du er noget" er en snærende hemsko, der trykker langt de fleste af os – måske meget mere end vi tror, eller bryder os om at indrømme over for os selv.

Vanetænkning. Her er et par citater fra to bind af forfatteren Svend Billesbølle, Stormy og Stormy II:

"Her (Vestsamoa) er for eksempel ikke noget militær, men et herligt lille politikorps i meget flotte uniformer med skørter." (Stormy, s. 74)

"En køn dreng står oppe på molen ... han er iført sit fineste tøj, skjorte, lang nederdel og bastskjørt." (Stormy II, s. 24)

Billesbølle har skrevet to spændende bøger om sine mange rejser rundt om i verden. Heri fortæller han om det uvante, som han møder, det anderledes, som har udvidet hans horisont og gjort ham forstående og tolerant over for det uvante i tilværelsen, at ikke alt nødvendigvis bør forkastes bare fordi det ikke er som hjemme i hans hjemby Holbæk!

I Politiken d.29. juli 2000, er der et stort billede af Fijis præsident og et par andre politikere (alle mænd) iført rigets traditionelle dragter – jakkesæt, slips, sandaler og skørt. Måske ville nogle trække på smilebåndet, synet er uvant for os i Danmark, men i Vestsamoa er skørtet en traditionel dragt, altså vanligt.

I ingen af de ovennævnte eksempler er skørtet/nederdelen et tegn på kvindelighed, så lidt som kilten i Skotland eller nederdelen i Kenya. I grunden er tøj ikke, i sig selv, et symbol på noget som helst.

Logoet på toilet døren er et vedtaget tegn, meningsløst i sig selv og kan sagtens erstattes af et andet logo.

Når jeg bruger ordene skørt/nederdel, mener jeg kvindetøj i det hele taget.

Kvindetøj er langt mere varieret, spraglet og farverigt end mandetøj. Kvinder har et langt større udvalg af stoffer og stilarter at vælge imellem. Tænk bare på "familiebillederne" af statsmændene til topkonference. Kan man tænke sig noget mere kedeligt? Det skulle lige være en samling bankdirektører!

Nytarskuren er et godt eksempel: mændene ligner en flok frosne pingviner sammen med kvinderne, der stråler som eksotiske paradisfugle med hver sin personlige, individuelle pragt. Slips og habit på arbejdet, miniskjort og nylonstrømper til indkøb i supermarkedet og en lækker aftenkjole til besøg hos vennerne. Er det underligt, at kvinderne har for vane at sige: "Jeg har ingenting at tage på!" Udvalget kan være dybt frustrerende, mulighederne mange.

Manden har valget mellem en grå habit og en sort ditto, og når det skal gå vildt til, i fritiden, trækker han i jeans og T-shirt!

Jeg har slet ikke nævnt makeup, der kan forvandle den trætte husmor/kontormus til en Julia Roberts eller Iben Hjejle i aftenens dæmpede belysning.

En forretningskvinde i habit, diskret blandt mændene. Om eftermiddagen jeans og trøje som en jævnaldrende mand, og om aftenen kan hun være den pige hun er, afslappet i løs kjole eller aftentoilette. Eller kan hun vælge at slaske rundt i bukser og langærmede trøje og blæse moden at langt stykke.

En mand må ikke male neglene i skrigende rødt, tage en let sommerkjole på, på en varm sommerdag og møde på arbejdet i banken. Al balladen om muslimsk hovedbeklædning ville forstumme øjeblikkeligt. Ekstra Bladet ville rydde forsiden, endeligt noget for de forargede, forenklende autopiloter at udgyde deres færdigsyede meninger over!

Forleden mødte jeg en teenage dreng med en lang nederdel over sine bukser. Jeg bad om tilladelse til at stille ham et spørgsmål: Hvorfor? Var det en ny mode? Han svarede, at det var smart.

"The times they are a-changing..." som Bob Dylan synger.

For 50 år siden var det yderst sjældent at kvinder gik med lange bukser, se bare på gamle film om skoler, fabrikker og diverse arbejdspladser: pigerne og kvinderne er kjoleklædte eller i nederdel. Moden og tiderne har ændret sig. I dag er piger og kvinder bukseklædte, kjoler og nederdele en sjældenhed i bybilledet.

I Søndagsavisen, Region 3 Øst, d. 27. februar, var der et par overskrifter, der er måske værd at citere her: "Pige vinder retten til at gå i bukser", og den mindre overskrift: "En 14-årig skoleelev kan nu lovligt trække i bukser, når hun går i skole." I selve teksten: "Men skolen prøver at gøre grin med hele sagen ved også at tillade, at drenge må møde op i kjole." Morsomt, ikke?

Uanset køn kan man sagtens se grotesk ud. Det kommer ikke an på **hvad** man har på, men **hvordan** man bærer tøjet, med smag eller uden smag. Motivet til at klæde sig på en bestemt måde kan, i bund og grund, være totalt ligegyldigt. Vi mænd burde gøre oprør mod de snævre herskende normer, som bagbinder os. Kvinderne har gjort det – lad os følge trop!

40.4 Billesbølle, Svend
Stormy 2. rev. udg. 1997 ISBN 2 193 313 9
Stormy II 2. rev. udg. 1999 ISBN 2 258 672 6

Transvestitter er farlige

Hvis det viser sig, at det er en mandekrop der er inden i den største sommerkjole i køen hos Irma, kan det sætte sindene i kog og give anledning til løftede øjenbryn – ikke mindst hos andre mænd.

Jeg tror følelserne og reaktionerne først og fremmest er forskrækkelse. Jeg tror det er den samme form for forskrækkelse eller aggression en del også føler, når det går op for dem at de står over for en bøsse, en lesbisk, en sadomasokist eller... fortsæt selv listen af "afvigelser". Jeg tror, man bliver forskrækket over en gemt og glemt lyst eller trang, der findes et eller andet sted i et afsides hjørne af hjernebarken, lige der i ens eget hoved.

I et splitsekund registrerer hjernen, hvor spændende og frydefuldt det måske ville føles med nylonstrømper og silkeundertøj mod huden, gå tværs over en plads i klaprende høje hæle, med sus i skørterne. At skifte identitet, kønsidentitet. Men i vores kulturkreds er det ikke noget som lystfølelse, der kan få skyld og skam frem i os – *it feels so good, it must be bad*, som Dr. Hook sang i 70'erne.

Nu står der så en mand i en blomstret sommerkjole, lige foran dig, og udløser en masse følelser eller lyster, du måske aldrig har været bevidst om før. Lysten til at afprøve noget feminint i dig selv, lysten til at lege med kønsrollen. Men ellers tak, den lystfølelse må omgående undertrykkes. Hvis du følger den, vil du jo møde den samme reaktion fra andre, som du lige selv har følt.

Derfor er transvestitter farlige.

På den anden side, så er det jo også først når det bliver *lidt* farligt, tingene bliver rigtig spændende og man får det berømte *kick*. Måske skulle nogle flere mænd bevise deres maskulinitet ved gå i dametøj en gang imellem i stedet for at springe elastikspring, klatre rundt i Himalaya eller køre for hurtigt på motorvejene.

DEN LILLE HAVFRUE

Jeg har i mange år redigeret en brevkasse i Familie Journalen. De breve, jeg får, kommer fra et bredt udsnit af befolkningen og kan handle om alt mellem himmel og jord fra banale småproblemer til store eksistentielle spørgsmål. Selvfølgelig har jeg i årenes løb også fået adskillige breve fra bøsser og lesbiske, især ganske unge mennesker, som er forvirrede og tvivlrådige, når det går op for dem, at de ikke er ligesom kammeraterne, og som ikke ved, hvordan de skal tackle problemerne. Skal man sige det til forældrene? Til vennerne? Hvordan vil de reagere? Og så videre.

Uden at bagatellisere de problemer, det vitterligt stadig giver, vover jeg alligevel den påstand, at det i dag er lettere at tilhøre denne gruppe, end det var for 15-20 år siden. De er blevet synlige og dermed afdæmoniserede. De er ganske almindelige mennesker, som vi er i familie med eller møder i vores omgangskreds.

Men transvestitter – mænd i dametøj, hvad pokker er det egentlig for noget? De fleste finder dem vist en lille smule komiske, men uskadelige. I min ordbog defineres de som "personer med trang til at klæde sig i det andet køns tøj". Godaw, do! Det bliver man ikke meget klogere af. Det handler jo ikke om tøjet, men om at få lov til at leve den kvindelige del af sin personlighed ud. Somme tider har jeg i øvrigt indtryk af, at transvestitterne næsten er bedre til det, end vi kvinder selv er. Vi skal som regel have et påskud, et stort bryllup eller et hofbal (og hvor mange kommer til den slags?) for at vove os i det store skrud. Vores kvindelighed fik et skud for boven i 70'erne, i hvert fald vores synlige kvindelighed.

Det er muligt, jeg er forkert på den, men for mig er transseksualitet noget helt andet og meget mere dybtgående end transvestisme. Som jeg forstår det, har man her en følelse af at være i en forkert krop. Jeg er så heldig altid at have følt mig hjemme i min krop, alligevel har jeg en svag fornemmelse af, hvordan det må være ikke at gøre det, fordi jeg for mange år siden boede i et "forkert" hus. Det var ikke "mig", og det var ikke nok at male eller og flytte om på møb-

lerne, det var og blev forkert. Men et hus kan man flytte fra, og det gjorde jeg så. Det er straks sværere med ens krop.

Det fik jeg for nylig et brev om. Et af de meget få breve jeg i årenes løb har fået om det emne, jeg tror, de kan tælles på en hånd, så måske er det mindre problematisk at føle trang til at gå i dametøj end at være bøsse eller lesbisk?

Brevet var fra en gammel kone, hvis mand, lige fra han var helt ung, havde følt trang til at gå i dametøj.

Som stor dreng havde han lånt sin søsters tøj, senere havde han fået sit eget. Men nu ville han gerne have "nogle små bryster", og konen ville vide, om og hvordan det kunne lade sig gøre. "Det er vel noget med nogen hormoner," mente hun.

Måske er der en glidende overgang mellem transvestisme og transseksualitet, det ved jeg ikke; men i hvert fald frarådede jeg dem eksperimentet. (Helt bortset fra at de næppe kunne få en læge til at medvirke). Nu havde de levet sammen i over 40 år, var glade for hinanden og havde et godt sexliv, så hvorfor sætte det på spil. Men selv hvis det havde været en yngre mand, ville jeg være betænkelig.

En klog mand har engang sagt "Når ens drømme bliver til virkelighed, bliver de til mareridt." Det er nok overdrevet, men en kønsskifteoperation er ikke en genvej til paradiset. Den kræver ofre, og måske er det somme tider svært at overskue, hvor store ofre det faktisk er.

Vi kender alle sammen Den lille havfrue. Hun vil være menneske for at få den unge prins, hun har forelsket sig i og går til Havheksen for at få hjælp.

"Jeg ved nok, hvad du vil!" sagde Havheksen. "Det er dumt af dig, alligevel skal du få din vilje, for den vil bringe dig i ulykke. Du vil gerne af med din fiskehale og i stedet have to stumper at gå på ligesom menneskene. Jeg skal lave dig en drik, med den skal du, før sol står op, svømme til landet, sætte dig på bredden og drikke den. Da skilles din hale ad til, hvad menneskene kalder ben. Men det gør ondt! Det er som det skarpe sværd gik igennem dig. Og husk på, når du først har fået menneskelig skikkelse, kan du aldrig mere blive havfrue igen."

"Jeg vil det!" siger den lille havfrue, selv om Havheksen forlanger det bedste, hun ejer – hendes stemme, den dejligste af alle nede på havets bund.

Havheksen får hendes stemme, den lille havfrue får sine ben, og hvert skridt hun tager er som at gå på skarpe knive. Men ak! Hun får aldrig sin prins. Alle hendes ofre var forgæves.

For nogle er det sikkert lykken at skifte køn og komme til at føle sig som en hel person, mens andre som den lille havfrue bringer deres ofre forgæves.

Og de fleste af os er så heldige aldrig at skulle træffe valget.

Min mand elsker kvindetøj

Kære Irma

Jeg aner ikke mine levende råd mere. Min mand og jeg har været gift i syv år. Kun det sidste arstid har jeg vidst, at han havde hang til kvindetøj.

Han har altid været meget interesseret når jeg købte tøj, og nogle gange prøvet det på. I starten troede jeg bare, det var for sjov.

Nu kan jeg se hvor blind jeg var. Han siger nu, at hans største behov er at gå i kvindetøj, også uden for hjemmet.

Det har krævet nogle store forandringer inde i mit hoved bare at forsta det. Men jeg elsker ham og kan klare det. Jeg ved godt at han ikke har det let.

Det største problem er, at vi har et barn på 6 år. Min mand er sikker på, hun vil forsta det, hvis vi fortæller det. Jeg aner ikke mine levende råd.

Skal vi fortælle pigen det, eller ej? Samfundet har det jo med at blande sig. Skal vi være ligeglade med det?

T.Ø.

Kære T.Ø.

Sådan helt personligt mener jeg, at folk skal have lov til at klæde sig præcist som de vil. Det ville være SÅ fint hvis de lod være at gå og lege politi overfor hinanden, men bare kunne lade andre være dem, de er - og så ellers lade det være op til dem selv, om de kan finde ud af det eller ej.

Hvad gør det at prøve et lille kønsskifte af og til, f.eks. ved at klæde sig som det modsatte køn. Det kan kvinder gøre uden at nogen løfter en finger, bl.a. ved at klæde sig i jakkesæt, som jo ellers er mandetøj. Men klæder mænd sig i kvindetøj er der straks en masse, der synes, de skal skabe sig en mening om det og lufte den højt.

I virkeligheden er det omgivelserne, der gør de største skader i den sammenhæng - ved deres reaktioner - ikke den person, der klæder sig kvindeligt.

Jeg er sikker på, at barnets omgivelser vil give hende problemer, hvis de opdager, at hendes far klæder sig i kvindetøj. Man kan sige, at man ikke vil rette sig efter samfundets meninger. Det kan en voksen gøre. Men her er tale om et lille barn, der ikke har noget forsvar. Jeres barn ER jo midt i samfundet og skal fungere der - uanset hvilke meninger I så selv har. Der er ingen tvivl om, at hun vil blive drillet. Hun kommer til at betale prisen for sin fars lyst til kvindetøj.

Derfor synes jeg, din mand skal nøjes med kvindetøjet når han er alene - eller når I er alene sammen. Så kan I senere, når barnet bliver ældre, bestemme om hun skal vide det eller ej.

Der er absolut intet galt i det, din mand gør, og få det aldrig nogensinde til at se sådan ud overfor Jeres datter, hvis I en dag vælger at fortælle det.

Hvordan hun til sin tid vil opfatte hele situationen har MEGET at gøre med jeres egen tackling af det. Star I med røde ører og mundvigene nedad, vil hun føle, at her er virkelig noget galt. Siger I det en dag let og glad - og med et smil - vil hun trække på skuldrene og sige: Nå ja, og hvad så.

Men vent til hun er ældre og har et mere nuanceret billede af livet. Til den tid kan I også snakke om, hvordan hun vil have det, hvis hendes far viser sig udenfor hjemmet i kvindetøj.

I har begge ansvar for at give jeres datter så godt et barneliv som muligt. Og det ansvar, din mand har for ikke at blamere pigen, må han, for hendes skyld, tage meget alvorligt.

Venlig hilsen Irma

Seksualitet Selvudvikling og Tantra – en vestlig vej

Nedenstående bringes et uddrag af kapitlet "Transvestisme" fra ovennævnte bog, som er udgivet på Borgens Forlag

"Først dominerede det kvindelige. Så dominerede det mandlige. Nu er tiden inde til, at det kvindelige og mandlige mødes i den fysiske virkelighed og inde i den enkelte, så det bliver mennesket, som kommer til stede på planeten: med væren bevidsthed og høj glæde og kærlighed."

I Danmark, som er fyldt med tolerance over for seksualiteten, er der nogle transvestitter, som kan få lov til at leve lykkeligt og med accept, men mange må skjule det. Vi har desværre kun to kategorier at forstaa kønnene i.

Ud fra, hvad mænd har fortalt mig, og ud fra det, jeg har mødt, ser der ud til at være mange grader af transvestisme. To aspekter kan klarere skelnes, to forskellige slags kvindelighed appellerer til identifikation. I det ene aspekt er det moderens animusside, som spilles ud. Det ses i trangen til at være myndig dame i påklædning, holdning og stemmeføring. Selv unge mænd kommer til at se ud som modne fruer, når de skifter tøj og kønsidentitet. Det ligner og er en rolle, en kønsrolle. Det er igennem rollen, at problematikken melder sig.

Det andet aspekt tilhører den stumme animaside; en længsel efter at være kvinde, at blive taget gerne under lidt modstand, og med en undertone af skøgen, hende, som er til fals. Sort silke, skørter, smykker, appellerer til forførelsen, som gerne må være en kvinde, som med god kontakt til sin mandlige side også kan være den dominerende elsker. Der kan være et element af fetichisme i denne tendens. Mænd som har det godt på disse måder kan ligne sindbilleder på, hvad mødrene var; kvinder med potens og animaside, som måtte udfolde sig inden for rammerne af undertrykkelse, eller eftergivende kvinder, som blev ofre for livet og for normerne. En latent spænding mellem mor og far, en tiltrækning hen mod det kvindelige, som fremtrådte gennem de former, som var tilgængelige, ligger altså som et niveau i transvestismespillene. Men også den kollektive undertrykkelse af det kvindelige, som gør det til et lukket land for så mange mænd – og kvinder – svinger med. Som før nævnt, er der mange transvestisembilleder i en stor del af musikvideoerne og de mange billeder, som appellerer i vores tid. Der spilles på dobbeltheden; den androgyne arketype giver glød og gennemslagskraft ud igennem forsangerne. Mick Jagger, Prince, Ann Lennox og alle de andre fascinerer, og deres karisma skyldes netop denne ar-

ketype Både mændene, som er kvindelige – med langt hår, sminke og glidende bevægelser, og kvinder, som er mandlige med brede skuldre og præcise bevægelser, udstraler styrke og centrering. Her er ingen blide toner eller en aktiv rummende udstraling, men hård rock og koreograferet aggression. Det ser ud som animuskvinden – den frigjorte del af det kvindelige – er ved at smelte sammen med det mandlige. Og det giver kvaliteter til begge, som går lige ind og sælger godt. Stadigvæk er det kvindelige aspekt endnu ikke integreret. Men det viser sig mere og mere i græsrodsbevægelser, moder-jord-bevægelser og hekse-bevægelser, selv om det stadig er nicher, og ikke helt så salgbart endnu. Den skjulte, dybe kvindelighed anes, men er endnu ikke helt fremme i billedet. Både transvestisme og homoseksualitet må have en baggrund i, at menneskers køn er en glidende variabel med to yderpunkter.

Bestemte opvækstvilkar genner selvfølgelig de fleste mennesker ind i enten mande- eller kvinderollen ud fra, i hvilken retning deres fysiske køn peger. Og nogen lader sig ikke presse ind i de roller.

Transvestisme er en måde at blive sandere mod sig selv på; og begynder man at arbejde med sin tilbøjelighed med opmærksomhed og i erkendelse af, at den er et kollektivt fænomen, vil der kunne ske en løsner fra identifikationen med den, og fra dens fiksering til en bestemt rolleadfærd. Hvis man bevidstløs drukner sig i kvinderollen alene eller sammen med en betalt hjælper, får man givet ingen hemmeligheder at vide. I det øjeblik, der er bevidsthed med, er der netop i denne tilbøjelighed en meget stor udfordring, fordi den løsner de fastlåste grænser omkring illusionen om jeg'et. Det gør den, fordi ens jeg er fast knyttet til ens kønsidentitet.

Hvis man er sammen med en elsket og viser sine modsatrettede længsler, kan partneren få en uendelig smuk oplevelse. Med mandens krop og ansigt under sig kan hun få lov til at se kvinden i manden. En kvindelighed, som kan være dybere end den, hun selv har lært at kende fra sin mor. Og hun kan mærke sin egen mandlighed vagt og svare. Det er en udviklingsmulighed for begge. Hvis man er alene med sin længsel efter at være kvinde, kan man prøve at tage kvindetøj på, mærke ophidselsen og forestille sig at man selv, som mand, forener sig med hende. Hun bliver da meget tydeligt til en indre kvinde, som man kan begynde at se mere klart. Eller man kan f.eks. bruge en af de fem metoder, som er nævnt i denne bøg, og på den måde gå ind i sin trang med bevidstheden om, at man er med i en kolossal kollektiv bevægelse, som langsomt og som i et mørkekammer er ved at fremkalde kvinden i manden, og det kvindelige i verden.

Praktisk og konkret i det daglige liv kan man som kraftfuld, styrende, måske dominerende mand hele tiden huske på den indre kvinde, hendes silke mod huden, hendes endnu sovende styrke – også i de situationer, hvor der ikke er seksualitet. Hun vil langsomt begynde at nuancere sin ydre mand, hvis man overhovedet vil modificeres.

Det er altid et valg

Temanummer TiD – Kulturnatten 2000
